

ВЕШТЕ РУКЕ

Веште руке прсти преду
на чудесном точку снове
обликују неку земљу
кажу да се глина зове

Глина плеше па израста
у ћупове и тестије
мора да се нека тајна
у тој земљи глини крије

Највредније благо то је
што не може да се стекне
уметност се тајна зове
њу Бог може да прорекне

ОНА

Она би хтела да будем сликар
и летим високо као Икар
да будем глумац гутач пламена
за њу да бацам камен с рамена

Она би хтела да будем жонглер
и када греши да будем фер
да будем песник песме да пишем
са њеног лица сету да бришем

Она би хтела да будем цар
све што пожели да има на дар
да сам капетан морем да пловим
и сваку жељу њену уловим

Да будем чаробњак ја бих хтео
да на њу спустим чаробни вео
да моје срце у њеном куца
да наше небо засветлуца

ПЕСМА БОГУ

Све твоје жеље разуме
твоје мисли да чита уме
молитве твоје помно прати
и увек може да те схвати

Једном ти је живот дао
маму тату још ниси знао
од Њега све дарове примаш
дугујеш му све што имаш

Стално пази на добро твоје
присети се знаш ли ко је
пут увек нађе до срца твог
јер Он је љубав Он је Бог

САЊАМ – САЊАЈ

Дечак За кога плетенице
чудесну тајну крију
а очи боје мора
певају арију

Девојчица За слатки осмех
за звуке виолине
за трептај погледа
за трен близине

Дечак Које руке пружаш
и мисли поклањаш
песмама кога љубиш
за кога снове сањаш

Девојчица За љубав прву
и пољубац снова
за дрхтај нежни
у наручју изазова

Дечак И само сањај
Девојчица И само сањам
Дечак и у улици свитања
девојчица на љуљашци маштања

СТВАРАЊЕ ПЕСМЕ

За стихове арију бирам
ноте пишем па их свирам

И тако нижем нотиће
за детлиће и лептириће

За славује сенице ласте
за оне што песмом часте

За небо плаво и пропланак
за први љубавни састанак

За много још много више
за све што нотама
што музиком дише
НАЈСЛАЂИ ЗАНАТ

Маму мало малтретирам
тату брзо изнервирам

Васпитачу језик плазим
другарима ствари газим

Па шутирам креветиће
гризем боје папириће

Преврћем и столице
бацам коцке с полице

Онда плачем јако јаче
развикнем до Дебелјаче

Па се дурим дуго дуго
јер не умем ништа друго

Разбесним се и осмелим
па повичем не не желим

Оливера Цветић

ЈУТРО У БИЈЕЛОЈ

Наранца Сунца над Ловћеном.
Јутро у заливу сване.
Кроз Бијелу крену колица с метлом,
за њима, к`о две палмине гране,
бркови вредног чистача.
Његова вредна ручерда,
његова дуга лопата
градске улице глача.

Још су у сну девојчице
што синоћ нису смеле
бацати омот карамеле
на улице Бијеле,
осунчане и беле.

А кад следећи пут сване,
скупљаће коре банане,
кусур од ручка дечака.
Опет ће обалом проћи
чудесна бијелска сила:
лопата, метла и колица,
на крају циновски брци
к`о два галебова крила.
Леви ће боцкати иглице
циновског, прастарог бора,
десни ће правити сенку
понад светлуцавог мора.

У Бијелој, јула 1997.

Томислав Ђокић